

Erika Vouk

Pet pesmi iz zbirke *Lascia pur dir*

1.

Visoka pesem. Sulamit
in ljubi, ki ga išče.
Na nizki hiši spran grafit,
balkon s pogledom na dvorišče.
Na mestnem zidu epitaf:
Ne trkajte, me ni.
Skoz reže polken Edith Piaf
in ...Qu`une ombre de la rue.

2.

Skoz bele zavese jasmína,
senčen slap kaprovcev,
vzduh rožmarína,
spuhtevanje figovcev,
žamet pelína,
omamo brnistre in sivke,
korak za korakom
po zračnih poteh,
napol izgubljena,
s strastjo potohodca
hodim za vonji,
kot hodijo konji
z usnjenimi plašnicami na očeh
za lahnim trzajem povodca.

3.

(Lorci)

Kaj skrivaš pod pelerino noči,
vpraša postava v črnem.
Sanjam škržate
in pesem luči,
spečo v zemlji, odvrnem.
Sanjam korido in klecanje bika,
meč v tilnik zadrt.
Zate, nesmrtni,
za jutro, ki vznika,
puščam balkon odprt.

4.

Dež belih metuljev,
ob svitu brez sna
potájno letim čez resavo,
brez kril, breztelesna,
blizu neba,
z oblakom, ki pluje v beljavo
prosojne pokrajine. – Bledi privid
si sname tenčico.
V sončni prelesti
zbujenega dneva spet znan kolorit.
In krošnje dreves ob prehojeni cesti.

5.

Ovita v oranžno -
v vrisk šeste strune,
v zublje visoke sončave.
Ovita v zeleno –
v smaragdne lagune
absinta.
Od kalne blodnjave
z ostrino skalpela
porezana krila poguma.
Ovita v belo –
občutek za smrt
in od smrti bolj bela,
v raztrganih stihih zaledenela
prostranstva samotnega uma.